

CEN

EXNO

ΕΛΠΙΔΑ

Το δέντρο της Λευτεριάς

ΕΙΡΗΝΗ

Στο πιο όμορφο νησί του κόσμου

Ελεύθερο



Ουρανός

Στο πιο όμορφο νησί του κόσμου...

Στο πιο όμορφο νησί του κόσμου, ζει ένα δέντρο τόσο μεγάλο που θαρρείς πως φτάνει τον ουρανό. Οι άνθρωποι το καμαρώνουν γιατί απ' όποιο σημείο του νησιού κι αν το δουν **λάμπει** και τους γεμίζει **χαρά**.

Τα ζώα του δάσους και τα πουλιά του ουρανού το καμαρώνουν και το θαυμάζουν, αφού στα κλαδιά και στις κουφάλες του χτίζουν το σπίτι τους...Από τα παλιά χρόνια έλεγαν πως το δέντρο αυτό βρίσκεται εκεί και μεγαλώνει συνεχώς. Μάλιστα του είχαν δώσει και όνομα: «**Δέντρο της Λευτεριάς**» το έλεγαν, γιατί ανέβαινε ελεύθερο ψηλά στον ουρανό.

Το Δέντρο της Λευτεριάς έχει και μία «παραξενιά». Είναι μπλε και πάνω του έχει όλες τις αποχρώσεις του μπλε. Τα κλαδιά, τα φύλλα, τα άνθη, ο κορμός του, όλα έχουν ένα διαφορετικό μπλε. Μέχρι και οι ρίζες του λένε είναι μπλε και έχουν το ίδιο ανοιχτό γαλάζιο μπλε με το μπλε του ουρανού. Μα το πιο πολύ μπλε πάνω του είναι το μπλε της θάλασσας. «Το **κυανό** και το **γλαυκό** μας δέντρο», ακούς τους ανθρώπους να λένε.

Τα χρόνια περνούσαν και το δέντρο μεγάλωσε τόσο πολύ, που σχεδόν έγινε ένα με τον γαλάζιο ουρανό του νησιού. Είχε ψηλώσει τόσο πολύ, λες και προσπαθούσε να γίνει ορατό απ' όλο τον κόσμο!

Τρόμος

πιο πολύ το ζήλευε ένας κόκκινος στρατός



Ξεριζωμός

...ήρθε από τον ουρανό
και τη θάλασσα...



Θάνατος

Φωτιά

ξημέρωσε μια μέρα σκοτεινή



Πολλοί ήταν αυτοί που το ζήλευαν και δεν ήθελαν να το βλέπουν τόσο μεγάλο και δυνατό, μα πιο πολύ το ζήλευε ένας **κόκκινος στρατός** που είχε μαζί του κόκκινους **δράκους** που ξερνούσαν φωτιές και καίγανε ό,τι έβρισκαν μπροστά τους. Αλλά, να ποια είναι η ιστορία του δέντρου:

Ένα πρωινό πριν πολλά χρόνια ξημέρωσε μια **μέρα σκοτεινή**, σαν τα βαθιά σκοτάδια στο νησί. Ο πρωινός καλοκαιρινός ήλιος χάθηκε, ο γαλάζιος ουρανός έγινε γκρι από τους καπνούς και ένας κόκκινος στρατός που ήρθε από τον ουρανό και τη θάλασσα εκόρπιζε φόβο και θάνατο. **Φωτιά**, **θάνατος**, **ξεριζωμός**, **φόβος** και **τρόμος** σε όλο το νησί. Από παντού άκουγες φωνές και κλάματα: «Τρέξτε να σωθείτε. Κόκκινοι δράκοι, κόκκινοι εκθροί ήρθαν στο νησί. Μας διώχνουν, μας ξεριζώνουν, θέλουν να μας εξαφανίσουν», φώναζαν όλοι. Κανένας δε βρέθηκε να τους βοηθήσει. Μόνοι τους, απέναντι σε έναν δυνατό κόκκινο στρατό.

Στο νησί, ζούσε και ένα παλικάρι που αγαπούσε πολύ τους ανθρώπους. Γύριζε από χωριό σε χωριό και μιλούσε για ελευθερία, για ειρήνη, για αδελφοσύνη και για συνύπαρξη. Ένας κόκκινος δράκος, ζήλεψε την ομορφιά και την ανδρεία του και του ζήτησε να παλέψει

Γενναιότητα και θάρρος



Δώσε μου και το
σκούρο μπλε για
να μοιάζει με
την πίκρα και
τον πόνο μου.



Κάντε με Θεέ μου Δέντρο

μαζί του. Μάλιστα, ήθελε να παλέψουν ψηλά στο βουνό που όταν το βλέπεις από μακριά νομίζεις πως βλέπεις ένα χέρι με πέντε δάκτυλα...

Η μάχη ξεκίνησε και το παλικάρι πολέμησε πολύ εκληρά για πολλές μέρες με τον κόκκινο δράκο. Μα ποιος μπορεί ετ' αλήθεια να τα βάλει μ' ένα στοιχειό που ξερνούσε φλόγες και ατάλι; Πολέμησε με **γενναιότητα** και **δάρρος**, όμως κουράστηκε και νικήθηκε. Μόλις ο δράκος ετοιμάστηκε να του δώσει το τελευταίο χτύπημα, ο νέος γονάτισε και προεουχήθηκε στον Θεό:

«Κάνε με Θεέ μου δέντρο δίπλα στο μεγάλο μας βουνό. Δώσε μου **καρπό** και ψηλά κλωνάρια και βάλε στη ρίζα του βράχου ένα μεγάλο πηγάδι για να έρχονται οι κάτοικοι του νησιού να πίνουν νερό και να τρώνε από τον καρπό μου. Αν είναι κουρασμένοι να κοιμούνται στη σκιά μου και να παίρνουν δυνάμεις. Κι εγώ να πίνω νερό από το βουνό και να μη χορταίνω. Δώσε μου και όλα τα χρώματα του μπλε. Το γαλάζιο του ουρανού, το τερκουάζ της **θάλασσας**. Δώσε μου και το σκούρο μπλε για να μοιάζει με την **πίκρα** και τον **πόνο** μου. Ο Θεός τον λυπήθηκε και τον έκανε δέντρο, το πιο όμορφο γαλάζιο δέντρο του νησιού. Μεγάλωνε συνεχεία, τόσο πολύ που μπορούσε κάποιος να το δει απ' όπου κι αν βρίσκεται στο νησί. Οι άνθρωποι το ονόμασαν



Οι κόκκινοι δράκοι
χώρισαν το νησί στα δύο



...ο μόνος τρόπος για να το
νικήσουν ήταν να του στερήσουν το
φαγητό του...

«**Δέντρο της Λευτεριάς**», γιατί είχε γίνει πλέον το σύμβολό τους.

Οι μέρες περνούσαν, οι κόκκινοι εκδροί χώριαν **το νησί στα δυο**, έδιωξαν πολλούς ανθρώπους από τα σπίτια τους, μα το χειρότερο, κάποιους τους πήγαν μακριά, έ άλλους τόπους και από τότε κανείς δεν τους ξανάδε. Αποφάσισαν μάλιστα να καταστρέψουν και το γαλάζιο δέντρο επειδή ο κόκκινος στρατός φοβόταν πως κάποια στιγμή θα ζωντανέψει και θα τους φέρει τη λευτεριά. Είχαν ακούσει πως οι κάτοικοι του νησιού πίστευαν πως μια μέρα το παλικάρι θα ζωντανέψει, θα σηκωθεί και θα παλέψει με τον κόκκινο δράκο. Τελικά θα τον νικήσει και θα **διώξει** όλους τους εκδροί από το νησί.

Όσο κι αν οι δράκοι το πελεκούσαν και το χτυπούσαν, όσο κι αν έστελναν φλόγες πάνω του, δεν κατάφερναν τίποτα. Και τότε ο δράκος που είχε νικήσει το παλικάρι, τους είπε πως ο μόνος τρόπος για να το νικήσουν ήταν να του **στερήσουν το φαγητό** του, δηλαδή το νερό. Όλοι οι κόκκινοι δράκοι και όλος ο κόκκινος στρατός, άρχισαν να φυλάνε το δέντρο ολημερίς κι ολονυχτίς, για να μην το ποτίσει κανένας. Άδειασαν τα πηγάδια, άλλαξαν τον δρόμο των ποταμών και δεν άφηναν τη βροχή να πέφτει τριγύρω από το δέντρο.

Τα Συννεφάνθη της Ειρήνης

Παρακαλούσαν τον ουρανό να
στείλει λίγη βροχή...
Παρακαλούσαν τον ήλιο να μη
βγαίνει...



Σύννεφα - Ακτίνες

Δάκρυα - Πατρίδα - Ήλιος

Όμως, οι κόκκινοι δράκοι και ο κόκκινος
στρατός, δεν άφηναν κανέναν να το
βοηθήσει.

Μόλις οι κόκκινοι δράκοι έβλεπαν να πλησιάζει κάποιο **σύννεφο**, το φυβούβαν και με τις φωτιές τους το φοβέριζαν για να φύγει μακριά. Μόνο ο ήλιος το έβλεπε, αλλά κι αυτός χωρίς να το θέλει, έκαιγε τα φύλλα του με τις ζεστές **ακτίνες** του, με αποτέλεσμα κάθε μέρα να χάνει το γαλάζιο του χρώμα, να γίνεται καφέ και να ξεραίνεται. Εκτός όμως από το δέντρο, άρχισε να ξεραίνεται και όλη η περιοχή τριγύρω του. Μέχρι και το βουνό με τα πέντε δάκτυλα άρχισε να χάνει το πράσινο χρώμα του και τα δέντρα του να πεθαίνουν.

Τα **δάκρυα** του δέντρου στέρεψαν από το πολύ κλάμα. Γιατί ξέρετε, το δέντρο έκλαιγε που έβλεπε την **πατρίδα** του σκλαβωμένη. Αλλά, τα δάκρυά του δεν ήταν αρκετά για να το ποτίσουν! Οι άνθρωποι έβλεπαν το δέντρο που τους χάριζε ελπίδα να χάνεται και ήταν πολύ στεναχωρημένοι. Μαζί με το δέντρο θα χανόταν η ελπίδα και η Ιστορία τους!

Παρακαλούσαν τον ουρανό να στείλει λίγη βροχή για να δροσίσει το δέντρο. Παρακαλούσαν τον **ήλιο** να μη βγαίνει και να το καίει με τις ακτίνες του. Όμως, οι κόκκινοι δράκοι και ο κόκκινος στρατός, δεν άφηναν κανέναν να το βοηθήσει. Και όποιος το τολμούσε, είχε άσχημο τέλος.

«Ποιο σύννεφο, ποιο σύννεφο θα 'ναι
αρκετά μεγάλο για να χωρέσει τον καημό
που μάζεψε η ψυχή μας;»



Λένε πως κάποτε, μια όμορφη κοπέλα προσπάθησε να πάει νερό με τη στάμνα της, την ώρα που οι δράκοι κοιμούνται. Έριξε απαλά λίγο νερό στις ρίζες του, μα οι εχθροί ξύπνησαν αμέσως, δύμωσαν, την πήραν εκλάβα τους και την έστειλαν σε άλλη μακρινή χώρα. Τα σύννεφα ήταν κι αυτά πολύ στεναχωρημένα. Είχαν σταματήσει να περνάνε από την περιοχή που ήταν το δέντρο. Φοβούνταν κι αυτά τις φωτιές των δράκων. Αγαπούσαν βέβαια πολύ το δέντρο, γιατί μέσα του έπαιζαν **συννεφοπαιχνίδια** με τα πουλιά που είχαν τις φωλιές τους στα κλαδιά του. Μέσα του κρύβονταν από τον ήλιο και τον αέρα για να μένουν κοντά του και να του κάνουν παρέα.

Στεναχωριόταν ακόμα πιο πολύ, όταν άκουγαν τους ανθρώπους να λένε:

«Ποιο σύννεφο, ποιο σύννεφο θα 'ναι αρκετά μεγάλο για να χωρέσει τον καημό που μάζεψε η ψυχή μας;»

«Ποιο θα 'ναι αυτό το ευλογημένο σύννεφο που θα μας φέρει τη βροχή που θα σώσει το δέντρο μας;»

Μέχρι που μια μέρα, ένα **σοφό σύννεφο** φώναξε χαρούμενο τα υπόλοιπα για να τους πει τις σκέψεις του. Τους πρότεινε να στείλουν το μεγάλο μαγικό γαλάζιο σύννεφο, να πάει εκεί που βρισκόταν το δέντρο και να βρει τρόπο να το βοηθήσει. Ήταν η μόνη τους ελπίδα.

Τα Συννεφάνθη της Ειρήνης



Κάποια στιγμή, το σύννεφο κουράστηκε να τρέχει κι αυτό ήταν αρκετό για το παιδί, έτσι ώστε να το φτάσει, να κάνει ένα μεγάλο «γραπ» με τη μαγική του απόχη και να το βάλει μέσα της.



Όλοι ήξεραν πως το μεγάλο μαγικό σύννεφο, δε φοβόταν τη φωτιά, γιατί έκρυβε μέσα του τις μαγικές δροσοσταλίδες που δεν μπορούσε να τις βθήκει καμία φωτιά. Όλα τα σύννεφα χάρηκαν με την ιδέα και αφού συμφώνησαν, έστειλαν το μαγικό σύννεφο να πάει να συναντήσει το γαλάζιο δέντρο και να το βοηθήσει.

«Μην ξεχάσεις να βρεις το παιδί με τη μαγική απόχη που θα σε βοηθήσει πολύ», του είπαν πριν αυτό ξεκινήσει το ταξίδι του.

Μια και δυο το μεγάλο και αφράτο μαγικό σύννεφο φόρτωσε μέσα του όσες περισσότερες δροσοσταλίδες μπορούσε και ξεκίνησε να πάει να βρει το μεγάλο δέντρο. Μάλιστα, ο αγέρας του νησιού το βοήθησε να φτάει πιο γρήγορα. Στον δρόμο του, συνάντησε το παιδί με την απόχη και του φώναξε δυνατά: «Ε, παιδί, μου είπαν να έρθω να σε βρω. Μαζί θα βοηθήσουμε το μεγάλο δέντρο για **να ζωντανέψει ξανά**, αλλά δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω».

«Ίέρω εγώ», του απάντησε με ολόλαμπρο χαμόγελο. «Σε περιμένω τόσα χρόνια εδώ. Πρέπει όμως πρώτα να σε πιάσω», του είπε. «Θα με βοηθήσεις αν σταματήσεις να τρέχεις τόσο πολύ». Πράγματι, το

Εύννεφο σταμάτησε να τρέχει πολύ γρήγορα. Ήταν όμως εύννεφο και δεν μπορούσε να σταματήσει εντελώς...

Τότε το μικρό παιδί, πήρε τη μαγική του απόχη, καβάλησε το ποδήλατό του και μια και δυο άρχισε να το κυνηγά στον γαλάζιο ουρανό. Το ποδήλατο ήταν κι αυτό μαγικό και πετούσε όταν το παιδί έκανε δυνατές πεταλιές. Κάποια στιγμή, το εύννεφο κουράστηκε να τρέχει κι αυτό ήταν αρκετό για το παιδί, έτσι ώστε να το φτάσει, να κάνει ένα μεγάλο «γραπ» με τη μαγική του απόχη και να το βάλει μέσα της. Αμέσως, το εύννεφο και το παιδί, έγιναν αόρατοι.

Με μια γρήγορη πεταλιά, κατέβηκε στη γη, πλησίασε με προοχή όσο πιο κοντά μπορούσε το μαγικό δέντρο και πέταξε το αφράτο και μαλακό εύννεφο μέσα στα κλαδιά του. Κρύφτηκε μέσα του για να μην το δει κανείς και άρχισε να το στύβει με τα δυνατά του χεράκια. Χοντρές γαλάζιες δροσοσταλίδες άρχισαν να πέφτουν τότε πάνω στο ξεραμένο δέντρο. Όσο πιο πολύ έστυβε το εύννεφο, τόσο περισσότερες δροσοσταλίδες έπεφταν πάνω του και το ζωντάνευαν περισσότερο.

Το δέντρο ξανάνιωσε. Κατάπινε αχόρταγα τις δροσοσταλίδες που έτρεχαν μέσα στα σωδικά του και τα δρόιζαν. Τα φύλλα και τα κλαδιά του ξανάγιναν γαλάζια. Γαλάζιες δροσοσταλίδες γέμιζαν το δέντρο και το αγκάλιασαν τρυφερά χαρίζοντάς του μεγαλύτερη λάμψη.

Οι κόκκινοι δράκοι μόλις κατάλαβαν τι συνέβη, έστειλαν φωτιές να κάψουν το δέντρο, όμως οι δροσοσταλίδες δεν μπορούσαν να κραούν και έβηναν αμέσως τις φλόγες. Όσο κι αν προσπαθούσαν δεν μπορούσαν να σταματήσουν το μεγάλο **γαλάζιο σύννεφο** να αγκαλιάζει το δέντρο και να το δροσίζει. Οι **δροσοσταλίδες** του πότιζαν και τη γη τριγύρω που κι αυτή ξαναπήρε ζωή. Με ένα μεγάλο φύσημα, ο άνεμος έστειλε αρκετές δροσοσταλίδες με νερό στο βουνό με τα πέντε δάκτυλα κι αμέσως κι εκείνο ξαναπήρε ζωή...

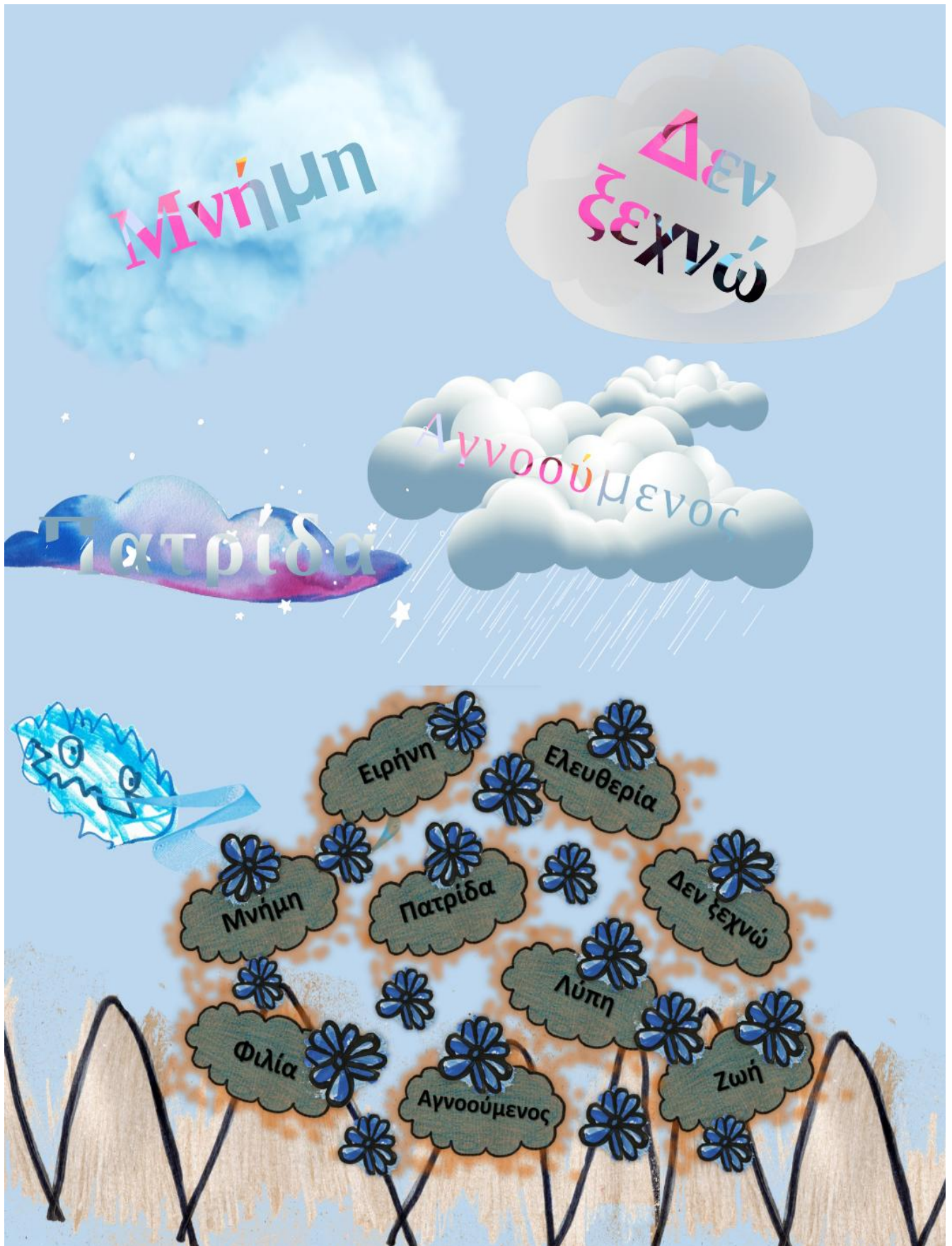
«Ποιος σε έστειλε καλό μου σύννεφο;» ρώτησε το δέντρο.

«Όλοι αυτοί που νοιάζονται για την Ειρήνη», απάντησε.

«Αυτοί που θέλουν το νησί ενωμένο και ζουν μόνο για να το δουν ενωμένο. Αυτοί, που κάποια στιγμή θα διώξουν τον κόκκινο στρατό και τους κόκκινους δράκους και θα βοηθήσουν όλους εκείνους που λείπουν να επιστρέψουν πάλι».

Τόσο πολύ χάρηκε το «Δέντρο της Λευτεριάς», που άρχισε να **ανδίζει**. Γαλάζια, μαβιά και όλων των ειδών τα μπλε συννεφάνθη το

Τα Συννεφάνθη της Ειρήνης



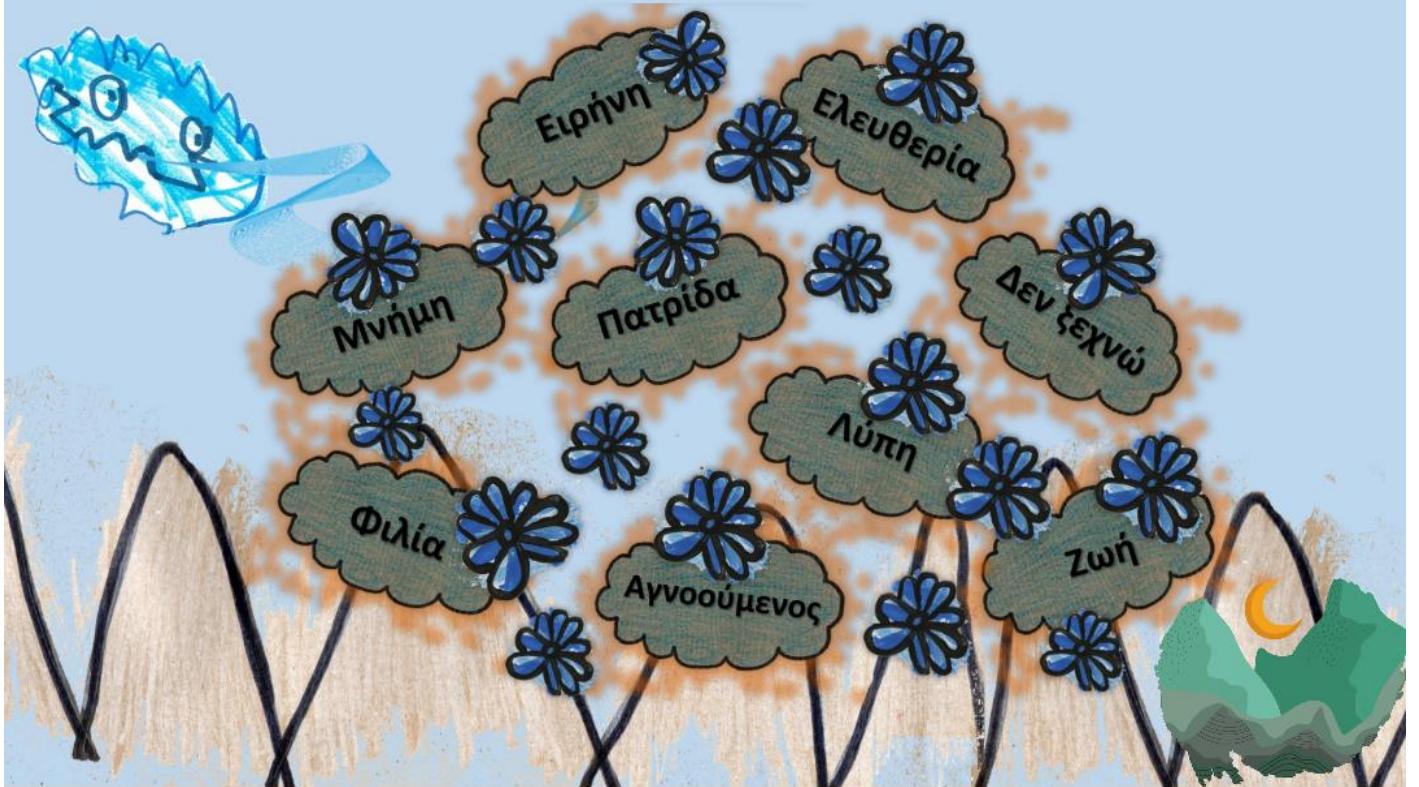
στόλιζαν μέσα σε λίγη ώρα. Όσο έβλεπε τους κόκκινους δράκους να φεύγουν νικημένοι, τόσο άνδιζε περισσότερο και γέμιζε με

συννεφάνθη. Κάθε συννεφάνθος όμως, ήταν και μία μαγική σταγόνα νερού.

Το σύννεφο χαμογέλασε όταν είδε το δέντρο ευτυχιωμένο. «Δεν τελειώσαμε ακόμα», του είπε. «Δες τα συννεφάνθη σου τι έχουν γραμμένο πάνω τους»!

Πράγματι, το δέντρο πρόεξε πως σε κάθε συννεφάνθος, οι δροσοσταλίδες είχαν γράψει μία λέξη. Άλλο είχε γραμμένο τη λέξη «**Ειρήνη**», άλλο τη λέξη «**Ελευθερία**». Κάποιο άλλο τη λέξη «**Μνήμη**», άλλο τη λέξη «**Πατρίδα**». Άλλο τη λέξη «Φιλία», άλλο τη λέξη «Ζωή». Άλλο τη λέξη «Λείπει», άλλο τη λέξη «Λύπη». Τα πιο πολλά έγραφαν: «**Δεν ξεχνώ**». Μα τα πιο ευγκλονιστικά ήταν τα συννεφάνθη που πάνω τους είχαν γραμμένες δύο λέξεις. Η μία λέξη ήταν όνομα κάποιου ανθρώπου που είχε χαθεί και κανείς δεν τον ξανάδε πια. Η άλλη ήταν η λέξη: «**Αγνοούμενος**»!

Τα συννεφάνθη ήταν έτοιμα πλέον να ποτίσουν τη γη στέλνοντας μήνυμα ειρήνης, αγάπης και ελπίδας σε ολόκληρο τον κόσμο.



θα το φέρει ξανά στο φως, στη ζωή, στη χαρά, στη λύτρωση...

Για πρώτη φορά, το δέντρο δάκρυε. Και τα δάκρυά του έφτασαν στη γη που την έκαναν ακόμα πιο πικρή. Δε δάκρυε όμως από λύπη, αλλά από χαρά. Από χαρά, γιατί τα συννεφάνθη του θα μεταφέρουν το

μήνυμα της Ειρήνης σε όλο τον κόσμο. Από χαρά, γιατί ίσως κάποιος να βρει το όνομά του σε ένα συννεφάνθος, θα βρήκει τη λήθη και θα μπορέσει να επιστρέψει στο σπίτι του. Έστω και ένας. Αυτό του φτάνει!

Μέχρι και ο άνεμος χάρηκε. Χάρηκε τόσο πολύ, που φύσηξε απαλά και όλα τα συννεφάνθη ξεκόλλησαν από το δέντρο. Θαρρείς και απέκτησαν φτερά, άρχισαν να πετάνε προς όλες τις κατευθύνσεις. Λες και ζητούσαν να φτάσουν σε όλη τη γη. **Ο άνεμος φύσηξε ακόμα** πιο δυνατά και τα έστειλε μακριά, για να φτάσουν σε όποιο μέρος της γης επιθυμούσαν.

Τα συννεφάνθη ήταν έτοιμα πλέον να ποτίσουν τη γη στέλνοντας **μήνυμα ειρήνης, αγάπης και ελπίδας** σε ολόκληρο τον κόσμο.

Είχαν βκοπό τους, όπου κι αν πέφτουν να διαλαλούν πως η στιγμή που θα ελευθερωθεί το κλαβωμένο νησί τους, δε θα αργήσει να έρθει!

Ο ήλιος της δικαιοσύνης θα το σκεπάσει με τις ζεστές του ακτίνες και θα το φέρει ξανά στο φως, στη ζωή, στη χαρά, στη λύτρωση...



Τα Συννεφάνθη της Ειρήνης

Για το παραμύδι, ευνεργάστηκαν τρία σχολεία. Το Ε.Ε.Ε.ΕΚ. Χανίων, το Λύκειο Αγίου Ιωάννη Λεμεσού και το Ε.Ε.Ε.ΕΚ. Αγίου Νικολάου.



Συντελεστές:

Μαθητές: Λανς Λάουρα, Κωστής Σγουρός, Ελένη Κοτάκη, Έφη Γκουργκούνη, Φαλυούν Σούζαν Κυριακή, Β61, Σαρτζετάκη Χρυσούλα, Πανούσης Παναγιώτης, Κακογιάνη Ελεάνα, Μαρκουλάκης Μανούσος, Καρακατσάνης Γιώργος, Φραγκεδάκης Στράτος, Φουράκης Γιώργος Παρακατσελάκης Βασίλης, Τείνα Γκλέντι

Εκπαιδευτικοί: Αναστασία Κωνσταντίνου, Φιλολόγος, Φώτος Πρωτοπαπάς, Καθηγητής Τέχνης, Γιώργος Μαυροειδής, Γ. Καψάλη Μαριάνθη, Πρωτοπαπαδάκη Βασιλική, Τσιαμάλου Γεωργία, Νεκτάριος Λιλικάκης, Μπουλταδάκης Αντρέας